

Det er bare sådan en stiltfærdig bemærkning om, at det, vi gerne vil have lov til, er at debattere med befolkningen.

Første næstformand (Birte Weiss):

Ordføreren for forespørgerne til F 12, hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er enig med hr. Buksti, for at begynde med det, i én ting, og det er, at debatten allerede nu er absurd.

Det er jo fuldstændig absurd, at når Dansk Folkeparti og en række andre partier ønsker en debat om euroen, er det totalt umuligt at få det, som socialdemokrater runder rundt og siger i landet efter ministermøder, i forsamlingshuse osv., ind her, hvor debatten jo virkelig burde finde sted, nemlig på folkestyrets arbejdsplads, Folketinget.

For at nævne et helt andet eksempel end euroen, f.eks. det toldfri salg, som vi jo ikke har til debat i dag, oplever vi der, at statsministeren efter ministermødet i dag melder ud, at man nu vil kigge på den sag, mens økonomiministeren er fuldstændig hardliner og ikke vil tage debatten overhovedet.

Er det, vi i virkeligheden har at gøre med her, at regeringen ikke kan finde sine ben i EU-debatten, uanset om det så er en sag om det toldfri salg, eller det er en sag om euroforbeholdet? Jeg er bange for det, og derfor får vi nogle forskellige signaler rundtomkring. Vi får nogle signaler efter et ministermøde, men vi får ikke signalerne her i Folketingssalen, men her bør signalerne jo også gives.

Det har været nævnt flere gange, at der er både fordele og ulemper ved at have et forbehold, ved at stå uden for eurosamarbejdet, og selvfølgelig er der det.

Det, som vi desværre har oplevet indtil nu, er, at regeringen, og også statsministeren og økonomiministeren i deres svar her i dag, kun har fokuseret på de ulemper, som de ser der er for Danmark ved at have forbeholdene. De har overhovedet ikke gjort sig nogen som helst anstrengelse for at nævne en eneste af de fordele, der jo er ved, at Danmark står udenfor.

Det siger sig selv, at skal det blive vellykket, forudsætter det en meget, meget stærk ikke bare økonomisk, men også politisk integration af de lande, der deltager, og en af de fordele, der naturligvis er for Danmark ved ikke at være en del af eurosamarbejdet er, at vi forøger vores

politiske handlefrihed, og det er altså ikke kun et spørgsmål om, hvorvidt vi skal revaluere eller devaluere kronen, det rækker langt videre.

De økonomer, som ser på eurosamarbejdet længere udefra, kan vurdere det mere objektivt, og de er jo enige i, at en vellykket møntunion forudsætter en langt større samordning af den økonomiske politik end den, der i dag finder sted blandt EU-landene.

En af grundene til, at vi fra Dansk Folkeparti side også finder, at der er usikkerhed forbundet med eurosamarbejdet, som vi naturligvis ikke kan anbefale Danmark at tilslutte sig, er jo, at det måleår, man har etableret, nemlig 1997, for, hvilke lande der kunne deltage i eurosamarbejdet, har tilladt fiflerier fra de enkelte landes side, for at de kunne komme ind i samarbejdet.

Vi fik allerede tilbage til den 15. maj 1998 et notat fra Økonomiministeriet, der redegjorde for nogle af de fiflerier, der er foregået. Det angår både Portugal og Sverige, det angår Frankrig, men det angår sandelig Italien, hvor man jo fik lov til indføre en euroskat, en særlig skat, i 1997, som man kunne bruge til at vise, at man nu var kvalificeret til at deltage i euroen. Sådan nogle bestræbelser og det, at man tillader sådan nogle engangstægtter, for at landene kan kvalificere sig, er jo ikke noget, der øger tilliden til det her samarbejde.

En anden ting, som er problematisk, når vi nu indholdsmæssigt diskuterer euroen, er den verserende debat, der er om, hvorvidt Den Europæiske Centralbank skal fungere uafhængigt eller den skal være politisk styret. Vi har jo til vores gru set, at netop de her nye socialdemokrater, der er kommet til magten rundtomkring i Europa, barsler med, at Den Europæiske Centralbank ikke skal være uafhængig, men nemlig politisk styret.

Senest, og det er jo bare her i november måned, har vi set både den tyske finansminister Oskar Lafontaine og også den franske kollega Dominique Strauss-Kahn udtale, at man nu skal bruge rentevåbnet. Man skal diskutere renteni-veauet. Sagt med andre ord skal man politisk prøve at styre Den Europæiske Centralbank, hvad der jo ikke varsler om en tillid til euroen.

Alligevel lægger statsministeren og regeringen op til, at vi skal have en ny folkeafstemning om euroen allerede om godt 2 år. Man har med andre ord besluttet sig. Uanset hvad man siger herinde, så ligger det klart med det, der er sagt uden for det her hus, at vi skal have en debat,